

דו"ר רחון מקוון לסיפורים קצרים

רסי הרה

מה שאר קליכרון...

גיליון 8

מרץ 2021, אדר ה'תשפ"א

אבישי אודי
יהודית אוריה
אורית גולדמן
קובי פרידחי
תמי קויפמן
קריסטינה רוסקוב
יעל שטיינר
יובל ששון

לא רלוונטי

דבר העורכים

שלום לכם,

הקורונה או כפי שהיא נקראת בשפה המקצועית Covid-19 הפכה דברים רבים בחיינו ללא רלוונטיים.

עבור הגיליון הזה ביקשנו מכם לשלוח לנו יצירות על רסיס מחייכם שהפך ללא רלוונטי, אם בגלל הקורונה ואם בגלל החיים וגלגוליהם. ביקשנו מכם לקרב את "המצלמות" שלכם לאירוע ואותנו לזה "הלא רלוונטי".

אנחנו מקווים שתיהנו מקריאת הגיליון ומקווים שבקרוב כולנו נצא מהתקופה הלא רלוונטית הזאת ונחזור לחיים שלפני.

שלכם,

עדנה אפק ואלירן דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו עד 8 סיפורים בלבד.

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים -
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

לא רלוונטי

גיליון 8 מרץ 2021, ניסן ה'תשפ"א

"זכרו! כ-80% מהמעסיקים בישראל משקיעים כדקה ומטה בעיון קורות החיים שנשלחים אליהם".

זו הייתה סיטואציה מוזרה במיוחד, ישבתי מול מחשב בחדר גדול במתנ"ס, מסביבי עוד 20 מחפשי עבודה כמוני בעוד חנה, המדריכה ממשרד התעסוקה עוברת בינינו ונותנת עצות. מדי פעם הייתה זורקת סיסמה לאוויר כמו "שימו לב, קורות החיים זה כרטיס הביקור שלכם- מוכרחים לבלוט!" והקפיצה לי את הלב.

כשבחרתי ללמוד תואר ראשון בפסיכולוגיה, לא ידעתי שאגיע לסדנת קורות חיים של משרד התעסוקה. חשבתי שאסיים את התואר, אדע במה אני רוצה לעבוד ובזכות החיוך הרחב שלי, המוטיבציה ותעודת הBA כל הדלתות מסביבי יפתחו. אז זהו, שלא. עם ניסיון תעסוקתי דל למדי ניסיתי לתת עומק ואישיות למסמך האומלל שהתיימר להכניס אותי למעגל העבודה.

ריח הבושם התקרב אליי, חנה התיישבה לצדי, חטפה לי את העכבר מהיד ואמרה בטון רך ומלטף "גיא חמוד, בוא נראה מה יש לנו פה". כבר מתחילת הסדנה הייתי החמוד שבחדר, גם את התואר הזה לא קניתי בכישורים מיוחדים, אלא כי הייתי היחיד מתחת לגיל 50.

חנה עברה על קורות חיי ברפרוף, יותר מדקה, אבל לא הרבה יותר מכך. יכולתי לראות אותה מדמיינת בראש את החלקים הפחות נעימים של חיי. את השירות הצבאי כחובש במרפאה, סופר את הימים לשחרור, את העבודה המועדפת בתחנת הדלק ואת השנה בה ניסיתי למלצר בבית הקפה ליד הבית ללא הצלחה.

כשסיימה, צעקה שוב לכלל החדר: "חברים, כל עבודה יכולה להיות רלוונטית אם רק תציגו אותה נכון!" וחזרה אליי. המלצרות הפכה לשירות לקוחות מול דרישות ויעדים, עבודת הסטודנט בחברת סקרים הפכה לניסיון במכירה אל מול התנגדויות תוך הפגנת מחויבות ארגונית והמרפאה הפכה לסביבה של משימות מרובות תחת לחץ. תוך כמה דקות הפכתי מבחור מתוסכל בן 25 לסופרמן. כמה הערות אחרונות והיא כבר עברה לאדם הבא בתור לא לפני שאמרה: "זה כמעט מוכן, אבל הדרכה בצופים? זה לא רלוונטי" ומחקה בהינף ציפורן ארוכה את השנתיים היפות בחיי.

לגרום לחניכים להגיע כל שישי לפעולה זו ההתנסות הראשונה שלי בעמידה ביעדים. לגרום להם להירשם למחנה הקיץ היה פרויקט המכירה המורכב ביותר שהובלתי והורי החניכים היו הלקוחות הכי קשים שיצא לי לשרת.

"למעסיק כל זה לא רלוונטי" ענתה לי בקול יבש. מסתבר שמרוב תסכול דיברתי בקול.

לא רלוונטי

חזרתי הביתה עם קורות חיים. הם היו בדף אחד, פונט Arial 12 ומסודרים היטב לפי סדר כרונולוגי. סוף סוף הבנתי מה אני מחפש במקום העבודה. החלטתי שהמעסיקים הבאים שיקבלו מייל עם קורות חיי, יהיו אלו שסיפוק, משמעות, חווית הצלחה וזיכרונות נעורים יהיו עבורם מאפיינים רלוונטיים.

אחות, ריצה ורוח

יעל שטיינר

היא הסתכלה על השער של הבית חולים. היא עמדה שם כמה דקות, כמו באיזה סרט דרמה אמריקאי זול, היו לה כמה דקות של שפיות לפני שהיא נכנסת לקרב. אבל בעצם היא לא יכולה לחשוב. כל דקה של מחשבה פירושה דקה של זיכרון על עוד מטופל שמת, עדיף שלא. אז היא גררה רגליים, עלתה במעלית לעוד משמרת במחלקת קורונה. התנועות כבר מכניות, הגוף והנפש כבר לא מייצרים שם תנועה, הכול חייב להיעשות, היא חייבת להיכנס לעוד משמרת. היא חייבת. אז היא שמה עליה את המדים, לא רואים את הפנים שלה, והיא נכנסת למשמרת, ואני לא הייתי שם להגן עליה. והיא נכנסת והיא מתחילה לרוץ. פעם זה היה לרוץ כדי שלמטופל יהיה כוס מים, אולי אפילו לרוץ כדי להספיק לדבר עם אשתו. היום זה לרוץ כדי שהוא לא ימות. בבקשה שהוא לא ימות, לא דוד רק אתמול דברה אתו, רק אתמול צחק שקורונה זה לחלשים, רק אתמול נתנה לו לדבר עם הנכדים. אבל זה הוא. זה דוד, ומהיום לאתמול הוא במכונת הנשמה. והחיוך הזה כבר ירד לו מהפנים, כאילו מישהו בא ולחש לו בעדינות, דוד - לא רלוונטי לחייך במחלקת חולי קורונה מונשמים. מה לא שמעת? ואחות- היא ממשיכה לרוץ לאחד הבא, רק לא לחשוב על דוד. לא לחשוב על אף אחד, הכל מהר אחרת. אחרת אם היא לא תרוץ מספיק מהר אז מישהו יכול למות בגללה. הנוסחא שהיא הציבה לעצמה מאד ברורה. אם לא אגיע מישהו ימות. אם אגיע אוכל להציל חיים, אני חייבת להציל חיים, אני חייבת לרוץ. ואני לא הייתי שם להגן עליה. לא הייתי להגיד שלא תיקח על עצמה את החיים שלהם, היא לא היא, מלאך המוות הוא, היא לא החורצת גורל, בבקשה אחות. אבל היא לא יצאה משם, מהתופת. היא מסתכלת אחורה והמכונה של דוד מתחילה לצפצף. והיא רצה חזרה, היא חייבת להספיק אולי היא תצליח להציל, כי שאר הצוות עסוק בהחייאה אחרת של מישהו שעד לפני חמש דקות עוד צחק, והיא מתחילה לחשוש שהיא שומעת צפצוף מעוד מכונת הנשמה, אבל היא חייבת לרוץ לדוד היא חייבת, הוא יכול למות. הוא ימות בוודאות אם היא לא תבוא, היא באה. היא מחזיקה לו יד. דוד כבר לא, היא גם לא. אחותי גם לא, היא שם מחזיקה לו את היד, אבל היא בורחת. ואני לא שם לתפוס אותה. היא רצה. עכשיו זה עניין אישי, עכשיו הריצה היא אחותי, הרצה מהתופת שמתרחשת שם בנפש, שלא בנויה לחרוץ גורל. ואני לא הייתי. ושכבר באתי, לא היה את מי לתפוס.

לא רלוונטי

גיליון 8 מרץ 2021, ניסן ה'תשפ"א

נקישת הזמן תמי קויפמן

כרמלה סימנטוב משתרעת פשוטת איברים על מיטתה. יממה נותרה עד שיגיע יום הולדתה. כמו בכל שנה, בסוף שנה.

בשנים האחרונות היא כבר לא מחכה.

השעון מורה 43 ומשמיע קולות של סוף. השקיות מתחת לעיניים מתבוננות בה מידי בוקר, גם הגוף זה לא מה שהיה, הגברים פחות בסביבה, הביציות מתמעטות, רירת הרחם נעשתה דקה ותכלס, הסיכויים?...לא משהו.

כרמלה נשענת על צידה ועוקבת אחר נקישות הזמן.

יום הולדתה קרב. 19 שעות ו41 דקות נותרו לה לנסות לעצור את הזמן.

מבעד לחלון הפתוח, רואה כרמלה את עץ התותים, נקי מפירותיו העסיסיים.

היא נאנחת, מניחה את כף ידה על כרסה ולוחצת. האפשרות שתצליח למלא את בטנה בפרי בטן נראית לה הזיה פרועה.

ומה עכשיו? זהו?

רחם לא רלוונטית, רחם לא רלוונטית נוקשות המילים על בטנה והקולות לא מרפים.

מה חשבתי לעצמי, שלעולם אצליח להחזיק בימים שבהם העתיד יישאר מונח בכף ידי, השמים ימשיכו להיות הגבול והאקרובטיות שפיתחתי תמשיך להרחיב את אישוני הגברים שבאים והולכים ובאים?

זיכרון של שנים של תשוקות וכאב נעו סביבה במחול. ראשה סחרחר.

הטלפון שלצידה מצלצל. היא לא עונה.

מחר יומולדת.

15 שעות ו12 דקות נותרו לה לנסות לעצור את הזמן.

כרמלה מתבוננת בקיר שמול מיטתה. על השידה תמונות הוריה מיום נישואיהם ותמונות האחיינים המתוקים של אחותה הקטנה ניצבים מול עיניה ובוהים בה, לצידם תמונת ילדות. היא וכל משפחתה, מחייכים באושר כשברקע מגדל אייפל, תזכורת לימים אחרים.

השטיח לצד מיטתה משמיע קולות. בוני, עיניו פעורות, מקרב את אפו אליה ומתחכך בלחיה. חיוך קל עולה בשפתיה והיא מנשנשת אותו בחיבה.

הטלפון שלצידה מצלצל. היא לא עונה.

היא יודעת שיש מי שזוכר. אולי רוצים לברך אותה? אבל אולי זה בכלל מהבנק, או מחברת הביטוח, או שבכלל אולי זו הבוסית שלה שרוצה שוב להידחף לה לרחם ולשאל "מה קורה?"

כרמלה לא עונה. 16 פעמים עברה "החזרות" 16 פעמים אחרי ההחזרה ענתה וקיוותה לשמוע מד"ר שולמן שהפעם היא רלוונטית. אבל הפעם אין לה יותר כוח לשמוע ולהרגיש את הרחם הריקה.

רלוונטית, רלוונטית, רחם רלוונטית. מה כבר אני מבקשת? תן לי רחם רלוונטית דפקו המילים בעוצמה בבטנה.

הטלפון צלצל. בחוסר חשק כרמלה עונה. "כרמלה סימנטוב? מדברים מהמשרד של ד"ר שולמן, ד"ר שולמן מבקש לדבר איתך".

כרמלה נושמת. נשימה עמוקה מתערבבת עם המילים של הד"ר. "כרמלה? רלוונטית, רלוונטית, רחם רלוונטית", שמעה אותו אומר בשקט המוכר. "בואי למרפאה, בחמש זה בסדר?"

12 שעות ו30 דקות נותרו לה לכרמלה כשהזמן נעצר.

לא רלוונטי אליי

אבישי אודי

זה כבר לא חלק מהחיים שלי, זה כבר לא רלוונטי אליי, אם יש לי בכלל חיים, אם יש בכלל אליי...
 הסכמתי לקחת את החומר שלקח אותי הכי רחוק שיכולתי,
 הייתי האדם הראשון, יכולתי לבחור בין עץ הדעת לבין ועץ החיים, והיה שם אותי והבנתי,
 הייתה שם הבנה מאוד עמוקה של הדבר והייתה חרדה...
 זה כבר לא חלק מהחיים שלי, אני כבר לא שם, ראיתי את האינסוף ומתתי שם..
 זה לא יכול להיות חלק מהחיים שלי, לא יכול להיות שיש אנשים ודיבורים ודברים וחיים
 זה לא יכול להיות שיש אותי, הכל זה פיקציה מוזרה ומשונה, זה לא יכול להיות..
 אני הולך שם וכל דבר נכתב לרגע הזה, כל השירים, הכל על הרגע הזה ואני לבדי צופה
 מסוף העולם ועד סופו, רואה את הדברים, הכל נדלק ודלוק ונעמד על עצמו..
 זה לקח אותי לשם, אל החרדה, אל העומק האינסופי...
 זה לא רלוונטי, להסכים לקבל אור, אור כזה שעוטף אותך, אור אינסוף...
 האם זה משהו שאפשר בכלל לדבר עליו במילים...
 כל שיר נכתב עליו ברגע הזה, כל נשימה שלי היא מדויקת, שהגעתי לעולם האמיתי,
 הו העולם האמיתי...
 לעזאזל..
 ואיך אפשר להבדיל?
 זה אבוד לי כל כך, איבדתי את עצמי והכל התחיל להתערער...
 אם אי אפשר לסמוך על העולם בחוץ ועל החוויה שלי ועל כל מה שידעתי..
 איך אפשר לזוז?
 איך אני יכול לזוז?
 מי זז בכלל?
 ואז התחיל הספק ואז התחילו החיים...
 והרי החיים הם סתם השערה שקיימת במיינד...
 ומאז אני הולך עם כל זה, מהלך בארצות הנכר, מחפש רסיסים ישנים של נשמתי שהתפזרו לכל עבר...
 אני מוכרח לחזור, מוכרח להבין את העניין, יש פה עניין נשמתי או עניין אישי או עניין..
 לאן הולכים מכאן?
 כל העולם הזה לא משנה....
 ומה כן?
 כל הדברים נשברו לרסיסים ואיך זה יתכן?
 קצר במח, עולה מתוך האינסוף, האור הזה גדול עליו, עמוק עד אין קץ,
 שובר את כל המוכר מגיע לכל דבר ומהלך לעבר האפלה הפחד והבהלה...
 ממנו הרעש שנוצר...
 הכל נעצר..

צחוק ובהלה, מקום מוזר לחיות בו והרגשה משונה והתחלתי לגדול והלכתי וכבר שנים שאני מחפש אחרי איזה נקודה ולא ברור לי...

אבל זה כבר לא חלק מהחיים שלי, זה כבר לא רלוונטי אליי,
אם יש בכלל חיים, אם יש בכלל אליי..

יהודית אוריה

מאז הקורונה התחלתי לדבר עם אבי המת בזום.
אין כבר הבדל גדול בין המסיבות הווירטואליות עם החיים, לבין אלו עם המתים.
בין העולם הזה לבא.

כולנו מתים וחיים באיזה מובן.
הפכנו שקטים מאד. המעבר בין כאן לשם הפך בלתי ניכר.
בן רגע האנשים הקרובים ביותר נעלמים ללא חזור.

הכל הפך לא רלבנטי, מלבד
האויר.
כשאתה מטפס
אתה נושם כאילו בפעם האחרונה.

כל מבט בילד. באהוב. כל שיחה עם האם,
הם ראשונים,
ואחרונים.

אני מתבוננת בשמש המביטה בי מסתר ענן, ושואלת אותה
האם בכוונתה
לסלק אותי מעל פני האדמה.

אני שואלת אותה ואת האויר
האם אתם חברים שלי בכלל? -
או שתמיד היתי גר
בארץ נכריה.

נילי לוקחת את בקבוק המים שלה ורוצה להתיישב ליד שולחן הקפטריה של האוניברסיטה אבל אסור. היום אין פה כמעט אף אחד. רוב הסטודנטים לומדים דרך המחשב. הכיתות הפכו להיות לא רלוונטיות. היא נזכרת בימים שבהם הסתובבו פה כל כך הרבה אנשים שהיא בקושי הייתה מצליחה לעבור ביניהם. התזוזות והצעדים שלהם כל הזמן הרעידו את הרחבה. סטודנטים ומרצים שהלכו ממקום למקום, יצאו ונכנסו לקפטריה. ועכשיו המקום ריק לחלוטין. כל מה שנשאר זה הקול המציק של מנורת הפלורסנט שמזמזם מעל לראשה. הפלאפון שלה מתחיל לצלצל. זאת אחותה, דפני, היא בין היחידות שעדיין מתקשרות לנילי ולא מדברות איתה דרך הזום. לרגע נילי שוקלת לא לענות לאחותה. היא מחזיקה את הטלפון בידה אבל לא מצליחה להעביר את אצבעה על הכפתור הירוק. שתיהן עוברות תקופה קשה והיא עייפה, מותשת למעשה. לעתים המצב בחוץ והמצב עם אחותה מפחיד אותה יותר מדי. אחותה נהייתה הרבה יותר רגישה הרבה יותר פגיעה. מה אם נילי תגיד את הדבר הלא נכון בטון הלא נכון ודפני תעלב? היא יכולה להגיד בטעות מילה שתפגע בה ואתה אף פעם לא רוצה לפגוע במישהו שעומד למות. מי יודע כמה זמן נשאר לך כדי להתנצל אחר כך? יש אנשים שהיו קשים לאורך כל חייהם ויש אנשים שהופכים להיות קשים לקראת הסוף, לקראת הפרידה הגדולה, כשהם תלויים באחרים ובמכונות כדי לשרוד עוד כמה חודשים. דפני עוד מעט תפסיק לצלצל. נילי עונה לה שנייה לפני שדפני מנתקת ושואלת אותה מה שלומה. דפני לא מפרטת, היא רק רוצה לוודא שהן נפגשות מאוחר יותר. יש לה את הקטע הזה. את הפחד שנילי לא תגיע יום אחד. שהיא תקבע איתה בפארק ונילי תשכח ודפני תשאר לבד. תחושת הבדידות תשתק אותה לספסל הרחוב. נילי יודעת שדפני מרגישה ככה, כי היא בעצמה מרגישה ככה. גם נילי מפחדת, היא פשוט מנסה לא להראות את זה. נילי מרגיעה אותה ומבטיחה לה שהיא תבוא. אחרי שהיא מנתקת את השיחה, מבטה מתקבע על תמונה של פרחים דהויים שתלויה על קיר הקפטריה. הם שמו עציצם חיים בחוץ ותמונה של פרחים דהויים בפנים. נילי חושבת על עצמה לרגע בתור פרח דהוי. שנהיה דהוי בגלל ששכחו להשקות אותו. אולי לא רצו להשקות. אולי היא פשוט פרח שהגיע כבר לשיאו ואז התחיל לדעוך, ברגע שאחותה התחילה לדעוך. כאילו היו מחוברות בשורשים. נילי זורקת את בקבוק המים לפח ומסתכלת בפעם האחרונה, במבט של פרידה, בקפטריה. זאת כבר לא קפטריה, סתם חדר עם שולחנות וכיסאות. היא לוקחת את התיק שלה ויוצאת לכיוון בית החולים. כי דפני כבר לא במצבהכי טוב כדי להיפגש בפארק.

ביישנים כרוניים הם יצורים שורדים. לא יודעת, אולי אני מקשקשת, כך או כך עצמי הצעירה הייתה ממציאה משחקים, אתגרי אומץ להתגבר על הביישנות שעטיתי כאותו טרנינג מזה שלבשתי מרבית גיל ההתבגרות. למשל לבחור זרה או זר מוחלט, ברחוב, או באוטובוס ולהביט בעיניים למשך שתי שניות ואז שלוש וכן הלאה. לא בטוחה עד כמה זה הועיל בעיניי המבוכה והביישנות ועד כמה זה הבהיל אנשים תמימים, שאיתרע מזלם לשבת או להלך מולי.

נזכרתי בזה לאחרונה כשהבנתי שעם מסיכות הקורונה אין לנו ברירה אלא להסתכל בעיניים, זאת במידה שאין משקפי שמש כהים כמובן. כי בינינו על מה כבר יש להסתכל? עם כל הכבוד למסכות היצירתיות שאנשים לעתים משקיעים בהן.

להתבונן בעיניים - כשמתבוננים בך בעיניים - ולא נגיד בכיוון הכללי של האף או הפה, כמה שזה מציף, לא?

לא סתם יצא להן שם של "החלון לנשמה".

שימו לב שעם כל הריחוק החברתי וצו שני המטרים, יצא שאנחנו שמים זכוכית מגדלת על הנשמה שלנו. ואווה כמה תלאות היא חווה כעת. רק שתדעו - ככה הילד הקטן שלי אומר לפני שהוא מספר משהו ממזרי - רק שתדעו אפשר לראות בעיניים שלכם את הכל, את העייפות, הדאגה, הפחד המשתק וגם את ההשתדלות והרצון הטוב לנוכח האדמה שנפערה מתחת.

אה וכמעט שכחתי דבר אחד שהפך את הביישנות שלי בן רגע ללא רלוונטית ועל הדרך החזיר כנראה לצמיתות את הטרנינגים למלתחה. מה שהתרחש לפני תשע שנים בדיוק, היום בו הפכתי להיות אמה.

בר היה עצבני. הוא נכנס לכיתה, טיפס על השולחן הקדמי של שתי הבנות, משאיר את סימני נעליו על המחברות והספרים, קפץ לשולחן שלו ומשם לכיסא שלו והתיישב. בהפסקה הוא הבקיע עכשיו שלושה גולים וניצח לבדו את הכיתה המקבילה במשחק הכדורגל שהיה בין שתי הכיתות. זה היה היום האחרון ללימודים בכיתה ו' ובר ידע שהוא לא ממשיך עם כולם לחטיבת הביניים הקרובה, ציוניו הנמוכים והתנהגותו המתפרצת לא סייעו לו והוא לא התקבל. הוא נרשם לבית ספר אחר, מקצועי, בלי אף אחד מחבריו לכיתה.

המשחק הזה הייתה ההזדמנות האחרונה שלו להשאיר חותם, רושם, זיכרון, שהם לא ישכחו אותו. אי אפשר היה לעצור אותו, את הגול הראשון הבקיע בבעיטה מחצי מגרש. בגול השני עלה להתקפה עם מיכאל ורינגלר, שני הבנים האחרים שהיו ממש טובים בכדורגל. שניהם התמסרו ביניהם. השחקנים מהכיתה השנייה ידעו שבבר בריב עם רינגלר והיו בטוחים שהכדור לא יגיע אליו, אז אפילו לא שמרו עליו. זה היה מעליב. בבר רץ לרינגלר, חטף ממנו את הכדור ובעיטה הכניע שוב את השוער, כשהוא שומע את רינגלר ומיכאל צועקים עליו שככה לא משחקים.

הכיתה השנייה ניסתה להבקיע ובר ירד לעזור בהגנה. הוא השתלט על הכדור ורץ אתו לכל אורך המגרש, מעביר את הכדור בי הרגליים של השוער של הכיתה השנייה וקובע את התוצאה, שלוש אפס. כמה מהילדים הלא ממש מקובלים בכיתה מיאו לו כפיים ואמרו לו כל הכבוד. הוא התעלם מהם וחזר לכיתה, מתיישב עם רגליים על השולחן, רואה איך כולם לא באמת מעיזים לשמוח על הניצחון, חוששים מרינגלר ומיכאל שחזרו אדומים וסמוקים והתיישבו אף הם כשהם זועפים.

"איזה ניצחון" אמר להם בבר, הם התעלמו, "ראיתם איזה גולים הבקעתי?", השתיקה המשיכה, "אם לא אני לא היינו מנצחים היום". דממה. לבר נמאס, הוא קם ויצא מהכיתה, קפץ מעל השער והלך הביתה, לשכונה שלו, מקום בו אף אחד מחבריו לכיתה לא היה מעולם. "נפרדת מכולם?", שאל אותו אביו מהספה שבסלון. "כן אבא", ענה בבר, "גם הבקעתי שלישיה היום, אני תכף אכין לנו ארוחת צהריים, ואז אני אלך להביא את הקטנים מהגן". עד שהקוסקוס היה מוכן נמחקו כבר כל אירועי היום מראשו והוא היה שקוע בטרדות היומיום. שנים אחר כך, כשפתח את החנות השלישית ברשת מוצרי הספורט שלו, ניסה להיזכר בילדים שלמדו אתו בבית הספר היסודי. את רינגלר ומיכאל, לא הצליח למצוא, אפילו לא בפייסבוק.

חפשו אותנו גם בפייסבוק:
/rsisim.magazine

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים -
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין